

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobkyně **KARSTAV-MONT s.r.o.**, se sídlem Budapeštská 1491/5, Praha, zast. Mgr. Petrem Letovancem, advokátem se sídlem Lidická 544, Třinec, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 23. 8. 2022, č. j. 14 Af 15/2022 - 14,

t a k t o:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhala zrušení v záhlaví označeného usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla odmítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2022, č. j. 22682/22/5300-22441-705341; tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatelky a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 26. 8. 2021, č. j. 7116060/21/2010-52522-111839 (platební výměr na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2014).

II. Rozhodnutí městského soudu

[2] V napadeném usnesení městský soud uvedl, že aby byla žaloba projednatelná, musí obsahovat alespoň „zárodek“ žalobního bodu. Žaloba podaná stěžovatelkou však žádný žalobní bod, ani jeho „zárodek“ neobsahovala. Stěžovatelka sice v žalobě soud požádala, aby jí stanovil lhůtu k doplnění, k tomu však městský soud uvedl, že stěžovatelka podala žalobu v neděli dne 14. 8. 2022, přičemž lhůta k podání žaloby uplynula v pondělí dne 15. 8. 2022 (napadené rozhodnutí bylo stěžovatelce doručeno dne 15. 6. 2022). S ohledem na tuto skutečnost již městský soud stěžovatelku k odstranění vad žaloby nevyzýval a podanou žalobu podle § 37 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), odmítl.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] V kasační stížnosti stěžovatelka uvedla, že usnesení městského soudu považuje za nezákonné. Zdůraznila, že v každé jednotlivé věci je potřeba postupovat individuálně. Stěžovatelka zdůraznila, že její zástupce převzal zastoupení dne 5. 8. 2022. Následně však prodělal onemocnění covid-19 s velmi nepříznivým vývojem (vysoké horečky, silný kašel, celková silná slabost a únava), proto nemohl realizovat žádnou další nezbytnou schůzku se stěžovatelkou. Díky doručování prostřednictvím datové schránky mohl realizovat pouze podání žaloby, která až na obecnější vymezení náležitostí všechny ostatní požadavky splňovala, „*nejednalo se tedy o pouhé blanketní podání*“. Jelikož zástupce nemohl připravit žalobu jinak, protože neměl přístup k nezbytným spisovým podkladům (pracuje samostatně, přístup do kanceláře má pouze on sám), považuje postup městského soudu za příliš formalistický a necitlivý. Také uvedl, že „*vymezení žalobního důvodu, tak jak byl v žalobě vymezen, společně s dostatečně odůvodněnou žádostí o poskytnutí lhůty k doplnění, je dostatečně silným argumentem minimálně pro poskytnutí této lhůty, resp. pro postup soudu, kterým by vyzval žalobce k doplnění, přestože by k němu došlo až po uplynutí dvouměsíční lhůty pro podání.*“

[4] Žalovaný se ke kasační stížnosti žalobkyně nevyjádřil.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatelka je řádně zastoupena. Poté přezkoumal napadené usnesení městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené usnesení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k následujícímu závěru.

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Podstatou kasační stížnosti je posouzení otázky, zda měl městský soud vyzvat stěžovatelku k odstranění vad podané žaloby.

[8] K tomu Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že stěžovatelka odeslala žalobu městskému soudu prostřednictvím datové schránky v neděli dne 14. 8. 2022. V podané

pokračování

žalobě výslovně uvedla, že jí bylo rozhodnutí žalovaného doručeno dne 15. 6. 2022. Lhůta pro podání žaloby tak uplynula v pondělí dne 15. 8. 2022.

[9] Podaná žaloba obsahovala (vyjma žádosti o přiznání odkladného účinku) toliko následující: „*Co se týče náležitostí žaloby uvedených v ust. § 71 odst. 1 písm. d) a písm. e), pak tyto žalobce doplní dodatečně, nicméně jedním z důvodů je, že nebyl náležitě zjištěn správný skutkový stav, na základě kterého by mohl správce daně v dané věci rozhodnout, a proto jeho rozhodnutí nemůže být vydáno v souladu se zákonem. Žalobce uctivě žádá soud o poskytnutí lhůty jednoho měsíce k doplnění žalobního návrhu, neboť právní zástupce je nyní stále ještě v karanténě po prodělání infekce covid-19 a přetrvávajícími příznaky nemoci.*“

[10] Jak již poznamenal v napadeném usnesení městský soud, podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2018, č. j. 3 Azs 66/2017-31, č. 3733/2018 Sb. NSS, platí, že „*[u]platnění alespoň jednoho projednatelného žalobního bodu nepředstavuje podmínku řízení [§ 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], ale zvláštní náležitost žaloby proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) uvedeného zákona. Absence takovéto náležitosti se odstraňuje postupem dle § 37 odst. 5 téhož zákona. Soud pro odstranění této vady stanoví lhůtu odpovídající zbývajícím částem lhůty pro podání žaloby. Soud je povinen vyzvat žalobce k doplnění žalobních bodů (§ 37 odst. 5 s. ř. s.) vždy, je-li se zřetelem na konkrétní situaci pravděpodobné, že žalobce bude s to žalobu doplnit včas. Neuplatní-li žalobce ve lhůtě pro podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu alespoň jeden žalobní bod tak, aby jeho žaloba byla projednatelná (§ 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), soud žalobu odmítne podle § 37 odst. 5 téhož zákona. Pokud soud poučí žalobce ve výzvě podle § 37 odst. 5 s. ř. s. nesprávně a určí mu k doplnění žalobních bodů delší lhůtu, než je lhůta zákonná, nesmí být žalobci na újmu, pokud postupoval v dobré víře ve správnost poučení obsaženého ve výzvě soudu a doplnil žalobu v delší lhůtě, nesprávně stanovené tímto poučením;*“ důraz přidán.

[11] Z uvedeného tedy vyplývá, že dojde-li soudu žaloba směřující proti rozhodnutí správního orgánu, která neobsahuje alespoň jeden žalobní bod, je soud v souladu s § 37 odst. 5 s. ř. s. povinen vyzvat žalobce k jejímu doplnění ve lhůtě, která odpovídá zbývajícím částem lhůty pro podání žaloby. Takovou povinnost má však soud s ohledem na zbývajícím část lhůty pouze tehdy, je-li její doplnění objektivně možné. Není-li ve stanovené lhůtě žaloba doplněna alespoň o jeden žalobní bod tak, aby byla projednatelná, soud ji podle § 37 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 71 odst. 2 s. ř. s. usnesením odmítne.

[12] V nyní projednávané věci nelze městskému soudu vytknout, že stěžovatelku nevyzval k odstranění vad žaloby, která byla podána jako blanketní. Tvrzení stěžovatelky (citovaná výše v bodě [9] tohoto rozsudku) skutečně požadavkům na vymezení žalobního bodu nedostála, k tomu viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Fakticky se žaloba dostala do dispozice městského soudu v pondělí dne 15. 8. 2022 (v den, kdy stěžovatelka žalobu podala, tj. 14. 8. 2022, byla neděle). Pondělí 15. 8. 2022 tak bylo posledním dnem, kdy stěžovatelka mohla podanou žalobu doplnit.

[13] K doplnění žalobních bodů, příp. jejich rozšíření, výslovně § 71 odst. 2 s. ř. s. stanoví, že tak lze činit pouze ve lhůtě pro podání žaloby. Lhůta pro podání žaloby

je lhůtou zákonnou, nikoli lhůtou soudcovskou, byť se při výzvě k doplnění žalobních bodů postupuje podle § 37 odst. 5 s. ř. s.

[14] S ohledem na zásadu dispoziční je na žalobci, zda proti rozhodnutí správního orgánu, kterým se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, podá žalobu u soudu či nikoliv. Je také pouze na žalobci, aby v případě, že se bude domáhat ochrany svých práv žalobou u soudu, v této žalobě jasně vymezil, které výroky správního rozhodnutí napadá, a v žalobních bodech pak specifikoval, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (§ 71 s. ř. s.). Zásada koncentrace řízení, vyjádřená v § 71 odst. 2 s. ř. s., pak určuje, že tak může učinit právě a jen v zákonné lhůtě pro podání žaloby.

[15] Nelze tedy souhlasit s tvrzením stěžovatelky, že vymezení „žalobního důvodu“ společně s žádostí o poskytnutí lhůty k doplnění je dostatečně silným argumentem pro postup soudu, kterým by vyzval žalobce k doplnění žaloby, přestože by k němu došlo až po uplynutí dvouměsíční lhůty pro její podání. Poskytnutí dodatečné lhůty k doplnění žaloby, tj. lhůty, která přesahuje zákonnou lhůtu pro podání žaloby, soudní řád správní s ohledem na zásadu koncentrace neumožňuje.

[16] Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že je zde tzv. *lex COVID*, tj. zákon č. 191/2020 Sb., o některých opatřeních ke zmírnění dopadů epidemie koronaviru SARS CoV-2 na osoby účastnící se soudního řízení, poškozené, oběti trestných činů a právnické osoby a o změně insolvenčního zákona a občanského soudního řádu, který umožňuje prominutí zmeškání lhůty ve správním soudnictví (§ 3); nicméně tímto směrem argumentace stěžovatelky vůbec nemíří, nehledě na to, že je třeba tvrdit a osvědčit, že provedení zmeškaného úkonu bylo „*znemožněno nebo podstatně ztíženo*“ v důsledku mimořádného opatření. Žadatel o prominutí zmeškání úkonu je tedy povinen tvrdit a osvědčit skutečnosti, které nasvědčují tomu, že omezení plynoucí z mimořádného opatření měla zásadní dopad na jeho možnost provést zmeškaný úkon (k tomu srov. usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 26. 5. 2020, č. j. 55 A 43/2020-46, č. 4050/2020 Sb. NSS). Nic z toho ovšem stěžovatel neučinil.

V. Závěr a náklady řízení

[17] Na základě výše uvedeného Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[18] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

pokračování

V Brně dne 9. prosince 2022

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu